

I *afsnit VIII* gennemgås forhandlingerne i EF om udarbejdelse af direktiv om konsolideret tilsyn samt gives en beskrivelse af tilsyn med finansieringsselskaber i Norge og Sverige.

Det centrale i direktivudkastet er, at det indfører en retlig forpligtelse for medlemsstaterne til at føre tilsyn med deres kreditinstitutter på et konsolideret grundlag d.v.s. på grundlag af sammenfattede regnskaber for kreditinstituttet og datterselskaber, der enten selv er et kreditinstitut eller et finansinstitut. Forpligtelsen gælder, hvad enten datterselskabet er beliggende i samme land som moderselskabet eller i udlandet. Det konsoliderede tilsyn skal som hovedregel føres af myndighederne i moderselskabets hjemland, og for at lette dette »grænseoverskridende« tilsyn indeholder direktivudkastet nogle få bestemmelser, som dels skal sikre opnåelsen af de fornødne oplysninger fra datterselskabet i udlandet, dels sikre et vist samarbejde mellem de pågældende landes tilsynsmyndigheder.

EF-kommissionen og medlemsstaterne har erkendt, at der i øjeblikket ikke er en sådan ensartethed med hensyn til f. eks. regnskabsaflæggelse og tilsyn med pengeinstitutter, at der er en realistisk basis for mere vidtgående forskrifter om konsolideret kontrol i alle 10 medlemsstater. Det foreliggende direktivudkast begrænser sig derfor til at angå nogle få hovedspørgsmål og fastlæggelse af begreber, medens andre væsentlige forhold ikke er reguleret. Dette gælder f. eks. spørgsmålet om, hvori selve det konsoliderede tilsyn skal bestå. Det må således indtil videre fastsættes af de enkelte medlemsstater.

I Norge hviler tilsyn med finansieringsselskaber på en lov fra 1976. Loven definerer finansieringsvirksomhed som at yde, formidle eller stille en garanti for kredit eller på anden måde at medvirke ved finansiering af andet end egen virksomhed. Loven finder ikke anvendelse på bl. a. indskud i godkendt finansieringsinstitut, leverandørkredit og finansiering, som kun forekommer i enkeltstående tilfælde.

Ultimo 1980 havde den norske bankinspektion meddelt koncession til 37 finansieringsvirksomheder og regnede med at nå op på et samlet antal på 40–45. Den samlede aktivmasse i disse selskaber er skønsmæssigt ansat til 6–8 mia. norske kr. Et noget større

antal ansøgninger er blevet afslået, ligesom en væsentlig del af de selskaber, der var etableret ved lovens ikrafttræden, har undladt at søge koncession.

I Sverige regulerer lag om finansbolag, der trådte ikraft den 1. juli 1980, tilsyn med finansieringsvirksomheder. Loven definerer finansieringsvirksomhed som næringsvirksomhed, der har til formål at yde kredit eller at medvirke til finansiering ved erhvervelse af fordringer eller udlejning af løsøre.

Loven finder anvendelse på foretagender som giver sig af med factorering, leasing og andre former for finansiering, der dækkes af nævnte definition, såfremt den pågældende virksomhed enten helt eller delvis ejes af et bankinstitut eller af et sådant instituts datterselskab eller har aktiver, der udgør mindst 10 mio. svenske kroner.

I den svenske bankinspektion var der ved udgangen af 1980 opført 112 virksomheder omfattet af loven. Den samlede balance er fra 1979 til 1980 steget fra 15 mia. sv. kr. til ca. 25 mia., hvoraf halvdelen hidrører fra bankejede datterselskaber.

Efter indledningsvis i *afsnit IX* at have sammenfattet resultatet af arbejdsgruppens overvejelser i afsnit VII nævnes, hvilke forskellige modeller for en regulering af datterselskabernes virksomhed – enten administrativt eller ved lovgivning – der har været diskuteret i gruppen. Som den umiddelbare og enkle konsekvens af den tankegang, at pengeinstitutterne ikke bør kunne bringe en del af deres aktiviteter udenfor lovens rækkevidde ved at anvende en i denne forbindelse formel transaktion, har arbejdsgruppen drøftet, om ikke der skulle skabes legal basis for, at tilsynet med banker og sparekasser anvendte bank- og sparekasselovens bestemmelser ikke alene på pengeinstuttet som sådan, men også på koncernen som helhed. En sådan løsning afviser arbejdsgruppen imidlertid som uanvendelig, fordi den forudsætter, at man i relation til tilsynslovgivningen ser bort fra den kendsgerning at et datterselskab i alle andre henseender, f. eks. selskabsretligt, skatteretligt og aftaleretligt anses for og respekteres som en selvstændig juridisk person. Hertil kommer at en gennemførelse af et sådant forslag ville medføre et meget stort antal juridiske og faktiske tvivlsspørgsmål i forholdet mellem datterselskabet og bank- og sparekasseloven.